

Can Patoi

Sant Vicenç de Montalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Carrer de Can Patoi, núm. 15 b

Coordenades:

Latitud: 41.570465979775
Longitud: 2.505076260278
UTM Est (X): 458737
UTM Nord (Y): 4602206

Classificació

Número de fitxa: 08264 - 177
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Contemporani
Segle: XIX
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat: Privada
Titular: 8824257DG5082S0001AR
Autoria de la fitxa: Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dl., 02/12/2024 - 08:29

Descripció

Can Patoi és una casa de camp construïda com a habitatge provisional mentre es feien les obres de Casa Mir, que es troba al costat mateix. Un cop acabada aquesta, es quedà com a residència definitiva de la família. És un conjunt de cossos adossats de planta rectangular que consten de planta baixa i pis, el cos

principal i només de planta baixa els cossos annexos o auxiliars. La coberta és de teules àrabs a un vessant, que desaigua a migdia. Davant hi ha una zona enrajolada amb tova de 30 x 30 cm delimitada per un petit mur de contenció. Al costat de llevant, seguint el nivell de la terrassa que forma la casa, hi ha un petit jardí amb plataners, delimitat per una balustrada.

A la façana de llevant hi ha un plafó de ceràmica monocroma, en tons blaus, amb la figura de Sant Jordi matant el drac.

Història

Durant la Guerra Civil espanyola s'hi establí un hospital de campanya republicà i alguns soldats morts van ser enterrats en una fossa comuna del cementiri del poble.

Lluís Grau (2023) publica la història de la finca que fins al primer quart del segle XIX, era coneguda com a can Mir o el Regadiu i ocupava bona part de l'extrem sud-oest del terme municipal de Sant Vicenç de Montalt, a redós del turó del Balís. Eren quatre finques que, en total, ocupaven una mica més de cinc hectàrees, destinades al conreu de secà. N'era propietari, per herència paterna, Antoni Mir Vilaseca. L'hereu, el seu fill Vicenç Mir Colobran, va passar de pagès, l'any 1824, a bracer propietari el 1863 i a hisendat el 1868. La relació jurídica entre el propietari i els treballadors de la major part de la finca (Regadiu) era la de masoveria, mentre que la parceria es reservava per a les vinyes. El regadiu, que va acabar donant el qualificatiu a la finca i va permetre superar el conreu de secà, va ser possible per la implantació d'una notable infraestructura hidràulica.

Entre 1855 i 1862, la superfície total de la finca es duplica. Des del 1856, el propietari havia passat a ser Josep Mir Albanell, fill primogènit de Vicenç. Josep es casa a Barcelona, i fa negocis relacionats amb la importació de productes colonials. Les finques de Sant Vicenç deixen de ser el suport principal de l'economia familiar. La finca de Can Mir passa de tenir un ús exclusivament agrícola a ser també un lloc per a l'estiueig. Les edificacions aleshores existents (masoveries) s'adeqüen per a les noves necessitats.

L'hereu de Josep Mir, Rossend Mir Fullà, entre 1901 i 1905 decideix construir la torre Gran, també fa edificar una glorieta al cim del turó del Balís, obra del mateix arquitecte, Enric Sagnier. També millora les instal·lacions de la finca ampliant-la fins a més de 23 hectàrees dins el terme Can Pató, la del Forn, la Masia a Sant Vicenç, i la de ca la Gràcia a Llavaneres.

Cap al final de la guerra, va ser refugi d'una setantena de persones. L'artilleria italiana va destruir la glorieta del turó del Balís; que fou substituïda, més endavant, per una altra de Lluís Bonet Garí.

Bibliografia

GRAU MOLIST, Lluís (2023). Can Mir; dins *5 cases amb història*, 2. Sant Vicenç de Montalt. Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt, pp.30-33.

